

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT THE HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF RITCHIE AND BROADWAY STREETS IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

UKRAINIAN LABOR NEWS

газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпоророване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українській Робітничій Домі, на році вулиці Річард і Макгрегор, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ВИБОРИ В ПОЛЬЩІ.

Хоч досі ще немає подробиць про вибори до польського союму та сенату, то все таки за першими звідомленнями старо-кравей преси можна вже зробити загальний підсумок висліді той справжньої виборчої трагі-комедії. Бо лише так можна назвати ці вибори в Польщі, які нічим не походили на звичайні вибори у якій би то не було іншій буржуазній державі.

Навіть вірному політикувачу маршала Пилсудського Польської Парції Соціалістичній було всіх шахрайств та насильств у цих виборах за багато. Тому орган тієї парції "Робітнич" таке про них пише:

"Детальні відомости про обставини виборчої кампанії на Польському воєводства ми читали з чуттям сорому та глибоким обуренням. Те, що відбувалося в Польщі, не було виборами. Це була безкрай ланого зловживанням посяганням на конституцію, порушенням всіх законів, не були покороми польської законности в сявості місячних пролетарських мис. Панове депутати списку № 1 (урядовий список), ми не можемо визна-ти вас за дійсних депутатів. Ви віддали мандати не шляхом дьявольної передвиборчої боротьби. Документи та факти, про які ми будемо говорити, буде висвітлено з трибуни союму та в Найвищому Суді буде виявлено все — і підкуп, і репресії і фальсифікації, шахраування".

При допомозі отих репресій, підкупів, шахрайств, розбоїв і взагалі насильної та шахрайської "виборчої механіки" вдалося Пилсудському здобути для урядового блоку 135 мандатів (безпартійний блок співпраці з урядом 128, "Народова Парція Робітнича", лівиця, 5, "Католицка Унія" 2). Цей блок рахується найбільшим та найсильнішим в союмі, через те й нароби-ди підсудчики багато крику про "велику перемогу" Пилсуд-ського.

З інших угруповань і парцій вибрали своїх послів: Польська Парція Соціалістична 63; блок польських народів (в якій входило УНДО) 56; "блок котоліцко-народови" 37; "Польске Строніцтво Людове Визволене" 36; "польські блок католицкі" ("Піаст" і християнські демократи) 34; "строніцтво хлопске" 25; виборчий блок укр. соціалістичних сел.-роб. парцій 11; "Народова Парція Робітнича" 9; сіоністи 6; Робітничо-сел-ський Єдність (під цю назвою виступала Соціалістична Парція Польщі) 5; Сельроб, правіця, 5; Сельроб, лівиця, 4; "звйон-зек хлопскі" 3; Українська Парція Праці 1; "хлопске строніц-тво радикальне" 1; "русскіє" 1; ріжні цюкальні лісти 12.

З комуністів правдоподібно вибрані: Варський і Сипула з Варшави; Сохаський, Бачинський і Гавро з Домбровського району. Крім того в Лодзі вибори Бітнер і Росяк, що обсто-юють таку-ж саму платформу, що й комуністи. На список лі-вого селянського білоруського об'єднання вибрані Стеганович і Дворчанин з Новогрудка, а Станкевич і Волінець з Ліді. На лісту Українського Селянсько-Робітничого Соціалістичного Об'єднання (Сельроб) лівиці вибрані: К. Вальницький, зі Льво-ва; І. Грецький, М. Хам і Ф. Тобіс з округу Берестя. На лісту Сельробу правіці вибрані: М. Чумчій, С. Козіцький і С. Воли-нець. Всіх комуністичних послів в союмі буде около 15, а не 35, як це було помилково подано в перших телеграфічних зві-домленнях.

Коли-ж взяти на увагу, що Комуністична Парція Польщі і Комуністична Парція Західної України працюють нелегально, серед страшний і жорстоких переслідувань, що під час передвиборчої кампанії проти комуністів вживалося найбру-тальніших насильств, що їхні лісти уневажнювано і десяткам тисяч робітників не дано можливості на ці лісти голосувати, що комуністичні агітаторів увязнювано а то й вбивано, то кожному стане ясно, що це величезна перемога. Особливо важлива вона тим, що віднеси її комуністи в індустриальних осередках, що здобули два мандати у самій столиці Польщі. Ось як оцінює вислід виборів в Лодзі орган підсудчиків "Глас Правди":

"Значне збільшення голосів, поданих за комуністів, є темна пляма ви-борів. Кількість голосів, поданих за комуністів у Варшаві, Лодзі та Познані, доводить, що по великих містах панують ще великі зміни, що десятки тисяч людей, які терплять зміни, бачать свій порятунок тільки в соціальному пере-вороті. Ми бачимо, що не допомагають ні поліцейські репресії, ні су-ворі цірсууды. Тайна комуністична організація, хоч за нею постійно стежать, хоч керівників цієї організації кождо в тюрьму, така дужа, що вміє про-тягом кількох днів підготувати важливу кампанію. У Лодзі, хоч там ану-льовано два списки, хоч там фігурували три інші робітничо-селянські списки, абсолютно всі голоси, з наказу конспіративного центру, подано за список, що стоїть на тій платформі, що й список № 13. Така погоджена підліжна робота тисяч комуністів та їхніх прихильників повинна кожного перекона-ти та стурбувати".

Підтверджуючи, що робітники Польщі зовсім тратять до-вірря до Польської Парції Соціалістичної і йдуть за комуніста-ми, "Пшегльонд Вечорни" каже таке:

"Хоч ППС і має нечувано великі пропагандистські засоби, але її відко-нено на другий план навіть по центрах великої промисловості. У році насліддіння ППС виступають комуністи, позбавлені змоги проводити легаль-но агітацію. Хоч анульовано цілу низку виборчих списків, проте, комуністи організують в союмі фракцію в складі 20-х депутатів. Конспіративний ко-муністичний апарат функціонує на території всієї держави нечувано чітко, хоч за належність до цієї революційної парції накладається суворі кари, що останнім часом досягають 6-7 років каторжної тюрми".

Друга угодовська організація — єврейський "Бунд" — по-терпіла під натиском революційного руху серед робітництва Польщі цілковитий розгром. З буржуазних угруповань розби-тими вийшли "народові" і "християнські" демократи.

Українське Національно-Демократичне Об'єднання (УН-ДО), що йшло до виборів в спілці з єврейським, білоруським і німецьким буржуазними угрупованнями, виказується в "Діа" 25. послами. Успіх невеликий, коли взяти на увагу виборчу си-туацію на Західній Україні. Як УНДО-ві, так і радикалам, допо-магаю до виборів те, що з одної сторони уряд Пилсудського тероризував ліні угруповання та очищав поле для учнів і ра-дикалів, а з другої, що робітничо-селянські ряди були розбиті росколом. За цей, хоч і незначний успіх, повинні учнів і ра-дикали дякувати Пилсудському і його добровільним агентам,

зрадникам українських трудових мас Васильковим-Туринським і їхній купалні.

Вислід виборів показує наглядно, яку то "перемогу" здо-був Пилсудський у виборах. Ясно також, що вислід цієї вибор-чої трагі-комедії зовсім не виявляє правдивого відношення сил ріжних угруповань і їхнього впливу. Коли-б, наприклад, Ко-муністична Парція мала була можливість легальної праці і агі-тації так як інші парції, тоді й вислід виборів був би зовсім інший.

Загально беручи, Пилсудському далеко не вдалося досягну-ти своїх найважливіших цілей, які він визначив собі у звязку з цими виборами. У цих виборах він намагався вибрати таких послів, що одобрив-б доконаний ним переворот і його владу, розбити революційний робітничо-селянський рух, забезпечити вибір таких представників національних меншостей, що йшли-б йому на руку і не говорили-б про кривди, які діються угнітаним народам в Польщі, створити свою парцію, на яку можна-б спертися в союмі. З висліді виборів ясно, що Пилсудському, навіть ари найкращому укладові справ, доведеться цей новий сойм ранше чи пізніше розігнати. На всіх 444 посаів, його блок нараховує 135. Треба ще придбати на свою сторону бодай 88 послів, щоб мати більшість в союмі. А це дожить поважне число, що доведеться дорого платити компромісами для угруповань, перекуством поодиноких послів то-що. "Праце-здатність" цього союму виявило вже такі перше засідання, на якому довелось Пилсудському при допомозі поліції викладати ко-муністичних послів з салі і велика більшість послів (206 проти 135) голосувала проти урядового кандидата на маршала союму.

Для працюючих, впрочім, не важно, чи польський сойм зможе працювати чи ні. Не на сойм, а на власні сили вони розраховують у боротьбі за своє визволення. І вибори до союму тим власне й цікаві, що вони виявили готовість революційних робітничих і селянських мас боротися за визволення працюю-чих, не вважаючи їх на найстрашніші переслідування та карі. З соймом Пилсудський може легко справитися, та не вдається йому побороти наростаючу силу революційного робітництва і селянства, що під керівництвом Комуністичної Парції йде до перемоги.

ІСТОРИЧНИЙ ДОКУМЕНТ ПОНЕВОЛЕН-НЯ ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ.

(Парижський протокол з 15. березня 1928 р., яким віддано захід-но-українські землі Польщі. Його надруковано вперше в парижських "Українських Вістях".)

Бритійська імперія, Франція, Італія і Японія, що підписали разом з Злученими Державами Америки, як головні союзні держави й співучасники Вер-сальського мирового договору; вважаючи, що згідно арт. 87, додаток 3, зазначеного догово-ру, їм належить фіксувати кор-дони Польщі, які не були ви-значені цим договором;

вважаючи, що польський у-ряд звернувся 15. лютого 1923 р. до конференції амбасадорів з проханням, аби держави, що там представлені, здійснили права, які їм надає зазначений артикул;

вважаючи, що згідно арт. 91 Сен-Жерменського миру, Ав-стрія відмовилась, на користь великих союзних держав, спів-учасників, від усіх своїх прав на території, що належали раніше бувшій австро-угорській мо-нархії і які, знаходячись поза новими кордонами Австрії, як вони визначені в арт. 27 зазна-ченого договору, — не є тепер нікому призначені;

вважаючи, що Польща ви-знала, що відносно східної ча-сти Галичини етнографічні у-мови вимагають режиму авто-номії;

вважаючи, що договір, за-ключений між великими союз-ними державами і співучасни-ками та Польщею від 28. чер-

вня 1919 р. передбачив для всіх територій, поставлених під су-веренітет Польщі, спеціальні гарантії на користь національ-них меншостей що до мови або релігії;

вважаючи, що відносно кор-дону з Росією Польща увій-шла в безпосередні стосунки з цю державою з метою визна-чити кордони —

уповноважили Конференцію Амбасадорів урегулювати це питання. Остання вирішує визнати за Польщею всі права верховної влади над територіями, що ле-жать між зазначеними кордо-нами (слідче кордон між Польщею і Радянським Со-юзом), і іншими кордонами території Польщі, з резервою додержуватися відповідних то-чок мирового договору Сен-Жерменського відносно подат-ків і зобов'язань, які припада-ють на держави, до яких пере-йшла територія старої Австро-угорської монархії.

Складено в Парижі 15. берез-ня 1923 р. Ерік Фіс, Романо Авецана, Р. Пуанкар, М. Ла-дуе.

Нижчепідписаний, належно уповноважений, в імені поль-ського уряду, приймає вище-зазначені постанови.

Морис Замойський, Париж, 15. березня 1923 р.

ЮВІЛЕЙ ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ І УКРАЇНА.

23-го лютого минуло 10 ро-ків з дня існування Червоної Армії, що повсталла на руїнах старої царської армії. З цієї нагоди по цілому Союзі від-бувалися свята, й часопіси зга-дували шлях Червоної Армії за 10 років її існування. Особли-во урочисто відбувалося свято на Україні, де уряд видав по-станову про цілу низку підя-док бунших червоноарміїців. І це цілком природно, бо може-ні один член Союзу не має біль-ших підстав урочисто святку-вати ювілей Червоної Армії, як Україна.

Німці, західні інтервенти, По-ляки, Денікін, Петлюра, Вран-гель, Махно, Тютюнник і ціла низка інших "селянних" імен давлю покінчили-б з украї-нською державою, як би не Чер-вона Армія, що була одним з голо-вних будівничих української держави.

У нас нема місця, аби бага-то подати доказів цьому, та ро-ля Червоної Армії в справі від-будування України на пам'яті ще у всіх. Ось, до-речі, що заявив акад. Кримський з нагоди юві-лею Червоної Армії:

— Для мене особисто десяти-ліття Червоної Армії є особ-ливо велике свято, бо мені Чер-вона Армія повернула права людини й громадянина, яких я був позбавлений за страшних часів Денікіна. З глибокою на-дією я сподівався тоді приходу червоного війська і коли 1919 року радянське військо вигна-ло з Києва денікінських розби-дак, я на першій засіданні Ака-демій Наук заявив:

— Мені хотілося-б не тільки кинути квіти під ноги коном, а зробити так, як це роблять в Індії: само-ж ягати і щоб че-рез мене пройшла колесниця перемоги. Я хочу висловити особливо глибоку й ширю по-дяку від усього серця Червоної Армії, що дала змогу мені й ба-гатьом українським ученим пі-сля ліквідації денікінщини вози-ти до своєї наукової роботи на благо рідного народу.

Що-до Академії Наук, то з-від її імені можу сказати таке: усе теперішнє й майбутнє У.Н. Н. зв'язане з радянською вла-дою та з її могутньою підп-рою — Червоною Армією. Замініть слово "У.Н.Н." вза-

галі "українською державою" і ви зрозумієте родю і значіння Червоної Армії для нас.

В біло-емігрантських украї-нських колах Червона Армія найлюбленіша тема для бреш-лі про "Московських оку-пантів". Ми не ховаємо ні від кого, що в процесі громадян-ської війни, особливо з почат-ку, не все було гаразд з цього боку. Співмнини Антонова-Ов-сєнко, що саме тепер з'явили-ся у світ, подають немало до-того питання на Україні. Ко-лишній начальник комендант Червоної Армії розповідає, що Харківський уряд обвинувачу-вав відомого Муравьова "в без-мірному нахвастві, спробах диктатури (пізніше Муравьов ганебно здійснив ці спроби в-же на Волзі, де залишивши всім стратив собі життя) та великоросійському шовінізмі". І сам Антонов-Овсєнко не ро-

зумів моменту і мав конфлікти з укр. радурядом, які ширю те-рор розповідає. Але це все мн-улося. Українська Червона Армія тепер підлягає украї-нському урядові, урядові трудя-щих України.

Територіальні і національні будівництво армії, що саме те-пер провадиться, ще більше зміцнить зв'язок українського трудящого народу з армією. Правда, під цим оглядом спра-ва посюветується поволі, може надто поволі, як це ствердив в ювілейній статті тов. Дегти-ров, член Реввійскової Ради України. Але ми певні, що як і в процесі українізації, так і в будуванні української черво-ної армії уряд У.С.Р.Р. вжива-тиме всю належну енергію, бз від цього залежить доля на-шій змінка з селянством, а на Ук-раїні це рівнозначно прогресові української держави взагалі.

найгірше, що було в старому. Про це розповідає глядачам друга фільма "Звенигора".

І проти цих людей повстав цілий трудовий люд. І переміг. Ой, як в цій другій фільмі відчується вітер з України, про який співав Тичина!

Будується нова Україна, пра-цюють шахти, убирають живня, вчаться в школах, і уряде на-рід біля свого В.У.Ц.К.В.-у.

А там, закордоном, є інші Українці, яких ми добре зна-ємо, що засліплені мріють про те, як бз закути вітер, ніби то можна закути вільний вітер, що як змітає на своєму шляху...

І вони, ці засліплені, гинуть, як Павло, що сам собі стратив життя, коли на чужі долари пі-шов нищити трудову Україну...

Речоче вітер з України! Та нехай-ж прорветься через штучні кордони, нехай осві-жить під'яремний український на-рід, де картина "Тарас Тря-сило" не є мінуним, а гіркою сучасністю.

Нехай вирве до пня гноби-телів! "Укр. Вісті".

ДУЖЕ ЛЮБЛЮ КОНЦЕРТИ, АЛЕ...

Цей раз мушу самий про се-бе, бо як пічну про когось ін-шого, то дехто з робкорів буде мати клопіт не лише у Венку-вері, але від Венкувер аж до Монтреалу.

— То "шур" про мене, — по-скаржиться хтось в якійсь мі-сцевості і давай завірватися на робкура.

Отже це не про вас, а про мене самого. Розкажу вам, як я люблю концерти, але, як-би все деякі точки викладати з концертної програми, яких я не конче і та-ки цілковито не люблю.

Але я мушу з початку. Коли в У. Р. Д. концерт, то я все туди, бо там такі найкра-ща музика. Діти (лише п'ятє-ро!) поганим наперед це то-ді, коли сценаристи готувать в сцену. Вони всі сідують на "перворядні" крісла, бо вони перші. П'ять мінут перед роз-початтям концерту у прихо-джу зі своєю жінкою і мален-чиком на руках. Жінку, як звичайно, пускаю вперед, а самий помаду по заді. Коло входу закидаю одну полу, витягаю "пальчур" і кидаю за цілу фа-мілію одного величавого "ні-кля". Ті, що обслуговують, вже зізнали дві старі жінки з кри-сел і зробили мені місце, чи то для моєї жінки, а попри неї і для мене, бо ми з малою дити-ною. Дітей ніхто не наганяє з крісел, бо заводчики бояться напасти від родичів. Я лише сяду, так зараз починаю плу-скати, щоб починали, бо дуже не люблю, як мені під са-мим вухом плаче дитина. Як почнуть грати, то воно зміш-ється і буде якось інакше від-бивати.

Дуже не люблю, як грають ту саму пісню, що грали попе-редно. Вони повинні грати все нові пісні, бо я-ж прецінь так-ко. Але хай вже буде і так. Коби ніхто не виступав гово-рити. А то дитина, то в неї, то в мене на руках вертється та кричить. Ті старші ні. Во-ни бігають і там де музиканти збираються, часом мандоліст-сток за ноги тягнуть зі сцени, як ті грають. То Владек та-кий збиточний. Він, як музика грає на долинні підчас пред-ставлення (я самий на представле-ння не ходжу, а для дітей вступ вільний), то всі аж тріскають зі сміху. Бубністий з одного боку грає, а він з другого. І відогнати збиточника не мож-на!

Вернемося до промови. Ви-ходить на сцену і говорить, го-ворить, та шей каже, що де-коли потрібно конче говорити, що справи вимагають. Я не можу слухати і йду на той час курити. Жінка вже сама втихо-мирює малого. Одного разу, як я вийшов курити підчас пр-омови бесідника, моя кудись за-дивилася, а дитина розмахува-ла "батлею" від води та мало ока не висадила якійсь жінці в задньому крислі. Лише синець її зробила під оком такий, як Туней Демпсею.

Та це все для мене малава-жне. Щоби лише концерту не переривали промовами, то ре-шта було-б все добре. Я самий не знаю, чого я так не хочу слухати промовців. Бувало в старім краю, кожної неділі в церкві, то все слухав. Піп ко-жної неділі говорить одне і те саме, і я все слухав. Він і по-славянськи, по грецьки, часом ані словечка не розберу, що він говорить, а слухаю. Ще я за-пищуся, щоби такі по ширшо-сті слухати. Як в церкві тісно, то я на дворі притулю вуха до стіни і слухаю. А тут чогось мені не хочеться.

Я вам скажу чому. Тому, що говорять робітничі. Він до-бре говорить і очитаний, але мені якось ніяково його слу-хати. Ми разом оба працю-ємо і як мені його слухати? Слухати його, то для мене бу-де виглядати, що я нічого не знаю. А так я перед людьми показую, що я вже те знаю про що він буде говорити. (Але я вам скажу під декретом, що такі ані сотні частини не знаю того, що знає промовець. І то слово чести!

Все-ж таки концерт я дуже люблю. Драпака.

як ті грають. То Владек та-кий збиточний. Він, як музика грає на долинні підчас пред-ставлення (я самий на представле-ння не ходжу, а для дітей вступ вільний), то всі аж тріскають зі сміху. Бубністий з одного боку грає, а він з другого. І відогнати збиточника не мож-на!

Вернемося до промови. Ви-ходить на сцену і говорить, го-ворить, та шей каже, що де-коли потрібно конче говорити, що справи вимагають. Я не можу слухати і йду на той час курити. Жінка вже сама втихо-мирює малого. Одного разу, як я вийшов курити підчас пр-омови бесідника, моя кудись за-дивилася, а дитина розмахува-ла "батлею" від води та мало ока не висадила якійсь жінці в задньому крислі. Лише синець її зробила під оком такий, як Туней Демпсею.

Та це все для мене малава-жне. Щоби лише концерту не переривали промовами, то ре-шта було-б все добре. Я самий не знаю, чого я так не хочу слухати промовців. Бувало в старім краю, кожної неділі в церкві, то все слухав. Піп ко-жної неділі говорить одне і те саме, і я все слухав. Він і по-славянськи, по грецьки, часом ані словечка не розберу, що він говорить, а слухаю. Ще я за-пищуся, щоби такі по ширшо-сті слухати. Як в церкві тісно, то я на дворі притулю вуха до стіни і слухаю. А тут чогось мені не хочеться.

Я вам скажу чому. Тому, що говорять робітничі. Він до-бре говорить і очитаний, але мені якось ніяково його слу-хати. Ми разом оба працю-ємо і як мені його слухати? Слухати його, то для мене бу-де виглядати, що я нічого не знаю. А так я перед людьми показую, що я вже те знаю про що він буде говорити. (Але я вам скажу під декретом, що такі ані сотні частини не знаю того, що знає промовець. І то слово чести!

Все-ж таки концерт я дуже люблю. Драпака.

УКРАЇНА В ПАРИЖІ.

("Тарас Трясило", "Звенигора".)

"Речоче вітер, вітер з України! Нічого так я не люблю, як вітра вірнопія. Його шляхи, його боляни і землю, землю свою." (П. Тичина).

Стара Україна, що боролася з татарами й яххами й "добо-ролася до краю"...

Коронні гетьмани зі шдя-тою, для яких Україна була "краєм молока і меду" (так старі польські хроніки нази-вали Україну), своя старшина, що за шмат ковбаси торгувала Україною і той люд, ті "хал-пи", що одні не зрадили Укра-їни, а розколоматили шляхту, і дїсталися в іншу неволю за-дяки своїй-ж старшині, яка польські жупани змінила на мо-сковські-шуби.

Коли Тарас помирає, зрадлі-во вбитий панянкою, він каже Іванові: "пам'ятай, що діло на-ше не повинно загинути!"

І воно не загинуло. Лилися річки крові "хлопів", йшли сто-ліття і виборола Україна свою трудову державу...

Але не всі зрозуміли, що ста-лося. Знайшлися люди: одні свідомо, другі невідомо, які хотіли реставрувати старе і

ЗАМІТКИ.

А що ви на це скажете?

Ми вже довідалися з украї-нської патріотичної преси ріж-ного покрово про те, що Т. По-пович їздив до Москви за "чер-воними доларами", а з Москви приїхав сюди за "канадійськи-ми рублями".

Про це саме досить. Але ось ще одне важне від-криття цієї самої преси про по-бут Т. Поповича.

"Велике відкриття! Пише патріотична преса, що Т. Попович, підчас свого побу-ту в Радянським Союзі "вживав при їді ложку, вилка і ножа".

А що ви на це скажете? Хіба-ж редактори патріотич-них газет їдять "латами"?

Не міг знати.

В одному манітобському су-ді. Перед судією бувший п'як і "бартендер".

— Ви — звернувся-суддя до "бартендера" — признається, що винкудило чого чоловіка вчора вечером за двері?

— Так. — А навіщо ви його винку-дили?

— Бо він кричав і говорив неприличні слова.

— А навіщо-ж ви йому дава-ли стільки багато пити?

— Бо він замовляв.

— Ви не бачили, що він вже був п'яний?

— Ні. — Як то ні, коли ви самі йому доносили?

— Де-ж я міг пізнати, чи він п'яний, як він через ший час сидів на крислі біля столика?

Тепер такий закон в Маніто-бі, що ліши судячи в готелях можна пити пиво, а стоячи (як було попередно) строго забо-рюється. Тому то і "бартен-дери" мають клопоти, бо си-дячи "не можна" чоловіка пі-знати, чи він п'яний, чи твер-зий.

Централізація "самостійників". Українські "самостійники" в Канаді вже почали самостійно централізуватися.

"Канад. Українець" прилу-чився до "Канад. Фармера" і польського "Часу", — це од-на "централізація самостійни-ків". Інші набрали в "галішен-ські морди" в Укр. Нар. Домі у Вінніпегу і створили собі "централізацію самостійників".

Де решта робітничих послів? Коли читаємо в щоденній пресі про парламентарні спра-ви у Великій Британії, то на-ходимо кожного разу, що за урядом (консерватами) голо-сує около п'ять соток послів, а за робітничими лише дев'ять-десять, сто, а сто сорок на-більше, і це дуже рідко.

Щікаво знати, що робить ре-шта робітничих послів, коли приходиться голосувати над якоюсь важною справою?